U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci **žalobce CAMPOMAR**, Sociedad Limitada, se sídlem 9 avenida de Espana, Ceuta, Španělsko, zastoupeného JUDr. Miroslavem Svobodou, advokátem se sídlem Praha 10, Hradešínská 4, proti **žalovanému Úřadu průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6- Bubeneč, Antonína Čermáka 2a, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 15. 2. 2000 č. j. O-127 660-97,

t a k t o :

Žaloba **se o d m í t á .**

Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci se **vrací** částka 1000,-- Kč za zaplacený soudní poplatek, a částka 4000,-- Kč jako přeplatek na soudním poplatku zaplaceném při podání žaloby. Částky budou uhrazeny z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení..

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou Vrchnímu soudu v Praze dne 17. 4. 2000 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 15. 2. 2000 č. j. O-127 660-97, kterým byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 12. 3. 1999 č. j. O – 127 660 o výmazu mezinárodní ochranné známky č. 485 964 ve znění „NIKE“ z rejstříku ochranných známek podle § 25 odst.1 písm. b) zákona č. 137/1995 Sb. z důvodů, že nebyla v České republice užívána nejméně po dobu pěti let před zahájením řízení o výmazu.

Žalobce namítl, že v řízení doložil, že kosmetické výrobky označené danou ochrannou známkou byly distribuovány a prodávány na území České republiky minimálně v průběhu let 1995-1997, a to společnostmi, které známku užívaly na základě smluvního vztahu se žalobcem. Pro nesplnění zákonných předpokladů výmazu ochranné známky navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě poukázal na skutečnost, že žalobce v řízení neprokázal zákonem předpokládané užívání známky jejím majitelem a užívání jiným subjektem by bylo akceptovatelné jen na základě licenční smlouvy, která doložena nebyla.

V daném případě jde o věc, která na Nejvyšší správní soud přešla podle ust. § 132 zákona č. 150/2002 Sb., o soudním řádu správním (s. ř. s.) z Vrchního soudu v Praze. Nejvyšší správní soud ve věcech neskončených vrchními soudy dokončí řízení zahájená před těmito soudy jako soud prvního stupně. Podle ust. § 130 s. ř. s. se neskončená řízení podle části páté o. s. ř. účinného přede dnem účinnosti tohoto zákona dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s.

Pravomoc soudů ve správním soudnictví je ovšem omezena na poskytování ochrany subjektivním právům veřejnoprávního charakteru, popřípadě na rozhodování v dalších věcech, v nichž je pravomoc založena zákonem (§ 2 s. ř. s.). Práva soukromá, kterým je poskytována veřejnoprávní ochrana ve správním řízení, jsou podle nové právní úpravy účinné od 1. 1. 2003 projednávány v plné jurisdikci obecnými soudy. Nejvyšší správní soud se proto nejprve musel zabývat tím, zda je dána pravomoc soudů ve správním soudnictví o podané žalobě jednat a rozhodnout, tj. zda v žalobě tvrzená práva, jejichž ochrany se žalobce podanou žalobou domáhá, jsou právy veřejnoprávního charakteru, popř. zda je žaloba podřaditelná svým obsahem pod jiné věci, jež do pravomoci soudů ve správním soudnictví náleží.

V daném případě se věcně jedná o rozhodnutí podle 25 odst.1 písm.b) zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, když bylo rozhodnuto o výmazu ochranné známky, jejímž majitelem byl žalobce, který podle svého tvrzení tuto známku užíval.

Předmětem tzv. známkového práva v objektivním smyslu je ochranná známka. Jedná se o označení, které je způsobilé odlišit výrobky a služby pocházející od různých výrobců nebo poskytovatelů služeb. Jde tedy o označení, které se vydělilo z volně užívaných označení, aby plnilo vymezené funkce. Ochranná známka není nikdy chráněna sama o sobě, nýbrž vždy ve spojení s určitými výrobky nebo službami, pro které je zapsána, a brání tak užívání shodných či zaměnitelných označení pro výrobky a služby téhož druhu. Subjektem známkového práva mohou obecně být osoby právnické a fyzické.

Těžiště právní ochrany na označení spočívá tradičně v právu soukromém, když právní prostředky ochrany jsou obvykle upraveny přímo v průmyslově právních normách, a pokud tak upraveny nejsou (nebo jen částečně), přichází v úvahu jen použití obecných prostředků ochrany soukromoprávní povahy. Hmotněprávní otázky rozhodnutí žalovaného je proto třeba posuzovat zásadně podle příslušných právních předpisů o ochranných známkách, při nedostatečné úpravě podle obecných ustanovení občanského práva. Ochranná známka je statkem nehmotné povahy, která je jako součást průmyslových práv podřaditelná pod pojem duševního vlastnictví; lze ji považovat za jinou majetkovou hodnotu, která je způsobilá být předmětem občanskoprávních vztahů. Z toho plyne, že vztahy upravené právem průmyslového vlastnictví tvoří specifickou oblast občanskoprávních vztahů.

Naproti tomu otázky řízení je třeba posuzovat podle obecných procesních předpisů - správního řádu, v oblasti průmyslových práv, na rozdíl od práv k ostatním nehmotným statkům, je pak v jednotlivých právních předpisech i procesní úprava zvláštní. Rozhodující pro posouzení charakteru věci pak je právo hmotné, nikoliv právo procesní. Ochrana soukromých práv, byť jsou předmětem řízení před správním orgánem, není zajištěna soudním přezkumem ve správním soudnictví, ale postupem podle novelizované části páté

občanského soudního řádu, tedy projednáním před obecnými soudy v plné jurisdikci. V takovém řízení rozhoduje soud i o věci samé, nejde tedy jen o kasační přezkum zákonnosti a subjektivním právům žalobce je tak poskytována vyšší ochrana. Proto zákonodárce stanovil v soudním řádu správním v ust. § 68 písm. b), že žaloba ve správním soudnictví je nepřípustná, jde-li o rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci, vydané v mezích pravomoci správního orgánu.

Nejvyšší správní soud proto podle ust. § 46 odst. 2 s. ř. s. odmítl žalobu žalobce na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu, neboť jde o věc, kdy správní orgán rozhodl v soukromoprávní věci (§ 68 písm. b/ s. ř. s.). Tím dochází ke skončení řízení ve správním soudnictví; v rámci poučení pak žalobce soud poučuje o následcích tohoto odmítnutí a možnosti domáhat se novou žalobou u obecného soudu rozhodnutí v uvedeném novém řízení poskytujícím soukromým právům větší ochranu.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ust. § 60 odst. 3 s. ř. s., kdy žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, které bylo ukončeno odmítnutím žaloby.

Žalobce zaplatil soudní poplatek ve výši 5000 Kč, když zaplatit měl pouze 1000 Kč. V případě částky 1000 Kč, jako zákonem předepsaného soudního poplatku, rozhodl soud o jejím vrácení analogicky podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, když odmítnutí projednání věci v daném případě odpovídá zastavení řízení. Přeplatek ve výši 4000 Kč soud vrací podle § 10 odst.1 téhož zákona.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

Žalobce může do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení podat v této věci žalobu podle části páté o. s. ř. k příslušnému okresnímu (obvodnímu) soudu, v tom případě účinky procesních úkonů v původním řízení zůstávají zachovány .

V Brně dne 4. 6. 2003

JUDr. Petr Příhoda, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Hana Válková